

Гайдар Марина

МАЕНА

УДК 821.161.2
ББК 84.4Укр
Г140

Коректор: Тетяна Коциєвська
Верстальник: Софія Держук
Зображення на обкладинці: Барвінов Іван

Г140: Гайдар М. «Маена» - Видавництво БукРі, 2018 – 318 стор.
ISBN 978-617-7595-29-7

Пророкують, що принцеса Маена стане видатною королевою. Вона – улюблена донька свого батька короля, її обожнює народ. Однак війна, раптова і нещадна, знищує Маснине життя. Леде не вбита власним братом, але врятована заклятим ворогом, Маена мусить перетворитися на бійця і вистояти у війні, яка змінить світ.

*Як відрізнити добро від зла, якщо добро –
це лютий ворог, а зло – твій власний брат?*

Пролог

З безодні часів зринали ті два міста, омийтий сонцем Ам-Катем, що стояв на соковитих рівнинах, вкритих пасовищами, і понурий Метра-Нагеш, який ховався у щілинах двох гірських хребтів. Навдивовижу різні, вони розділили одну долю. Вже майже тисячоліття точилися мечі й кувалися обладунки, щоби долинчани Ам-Катему та варвари з Метра-Нагешу могли забирати життя одне одного.

Колись все було інакше. Легенда розповідає, що у первісні часи кочівники, які прийшли на ці землі з невідомих країв, привезли з собою магичні кристали, чисті, як сльоза. Вони подарували ті кристали правителям двох місцевих племен – долинчан і варварів Півночі, щоб ті слугувати джерелом сили й могутності їхнім правителям. Певний час так і було. Племена звели величні міста Ам-Катем і Метра-Нагеш завдяки магії кристалів.

Але серця первісних людей дедалі переповнювалися жагою до влади й чужого скарбу. Вони більше не зверталися до кристалів з проханнями про добробут своїх королівств. Вони почали просити зброї, помсти ворогам та непереможності в бою, насичуючи кристали темною енергією, котра рано чи пізно мала обернутися проти них самих.

Між Ам-Катемом і Метра-Нагешем спалахнув конфлікт. Обидва королі, наділені нездоланною силою кристалів, пішли один проти одного війною. Та коли зійшлися вони в бою, билися не один день і не одну ніч, адже перемогти одне одного не могли. Виснажені, обидва королі зупинилися й озирнулися довкола – їхні армії лежали у ріках крові, а від королівств лишився самий попіл.

Жахнулися два королі того, що наробили, й домовилися позбутися кристалів. Їхні вірні лицарі зійшли на гору Мату-Перей, аби зібрати там Сльози богів – прозоре каміння, яке росло на верхів'ї гори, як квіти, не спаплюжене темною магією. Звелили королі виробити з того каміння дві стріли у людський зріст. Зарядили ними величезні арбалети й поцілили тими стрілами у кристали, що висіли над двома містами. Так кристали було знищено.

Нарешті настало перемир'я. Але було те перемир'я гнітючим. І кожен лише чекав часу, коли ненажерливий монстр війни знову вирветься зі своєї засідки.

Спогади дитинства

Життя, зруйноване північними вітрами

Їй подобалося, як похрускували сторінки книг. Їй навіть здавалося, що це був найперший спогад у її житті. Батько, бувало, читав їй казки, поки вона засинала. Але історії його завжди були такі цікаві, що вона ніяк не могла зімкнути очі. Деколи вона лежала у ліжечку та вдивлялася в ажурні тіні, що падали на стелю від вікон, залитих місячним сяйвом.

Місячне сяйво – ще одна річ, яку вона обожнювала. Воно стікало мінливими струмочками вздовж стін. І вдивляючись у ті струмочки, завжди можна було побачити чудові речі. Їй здавалося, що її матінка також любила місячне сяйво, тому що назвала її Маєною, що на мові долиничан означало «промінь місячного сяйва». Вона була мрійницею, її матуся. Але Маєна майже не пам'ятала її.

В одному з коридорів королівського палацу, що стояв у самому серці Ам-Катему, висів портрет її матері, королеви. Витончені риси, замислені очі та квітка долореї у руці. Маєна завжди спинялася перед портретом. Спинилася й цього разу. Дивилася на нього з низу вгору. Пильно. Начебто карбуючи обличчя матері у пам'яті.

Придворні, що проходили коридорами у своїх справах, кидали на неї розчуленні погляди. Маєні було сім років. Середня з королівських дітей.

Вона рушила коридором далі, притискаючи до грудей величезну книгу, яка майже затуляла їй півобличчя. Маєні доводилося визирати з-за неї, щоб бачити дорогу. А у цій частині палацу було доволі багацько людей, які увесь час відсахувалися в останній момент, аби не налетіти на принцесу. Вони приходили сюди зі скаргами та проханнями, кожен тримав у руці або мав заткну-

тий за ремінь папірець з печатками й гербами. Очі Маєни сягли того рівня, на якому дуже зручно було розглядати ті печатки й герби, поки вона пробиралася через натовп. На гербах були щити, крилаті істоти алтеї, квітки долореї з трьома пелюстками.

Сам палац усюди був прикрашений гербами королівської родини Ам-Катему, на яких були три зірки, що відображали трьох богів – братів Сабейне та Галеора, а також їх сестру Тейку.

Коли Маєна прослизнула до Зали військової наради, вона майже налетіла на чоловіка, що мав нашивку герба на закаті його оздобленого хутрами дублету – колючки, що обплітали меча. То був височенний лисий дядько з довгими міцними ногами, радник Бей. Він глянув на Маєну, як на комаху, й першим вийшов у двері, не поступившись їй дорогою. Його здоровані військові, що усюди супроводжували радника, йшли позаду. Від них смерділо потом і кіньми.

Опинившись нарешті у Залі військової наради, Маєна прямісінько направилася до свого батька, короля Келевана. Інші вже розходилися, мимохідь вклоняючись принцесі, а він сидів на чільному місці за столом, схилившись над паперами. Коли він ставив свій підпис на одному аркуші, секретар докладав до купки наступний. Келеван уважно пробігав очима документи. Маєна споглядала глибоку зморшку на його лобі доволі довго, а він так і не помітив її.

– Батьку! – вигукнула вона дещо надто драматично.

Келеван відірвав погляд від паперів і нарешті підійняв на доньку очі. Зморшка на лобі короля відразу зникла, а обличчя магічним чином помолодшало, осяяне посмішкою.

– Ти пропустив нашу годину читання!

Начебто підігруючи доньці у її драматичному образі, Келеван звів брови й зобразив суворий погляд, націлений на секретаря.

– Ну ось, Пелліт. Бачиш, що ти накоїв! Боюся, я мушу відтяти тобі за це голову.

Секретар із землястим кольором обличчя вклонився, ледве стримуючи посмішку, й підібрав зі столу стос підписаних паперів. На цьому його аудієнція була закінчена.

– Ваша величносте, – секретар пішов геть, підмітаючи підлогу накидкою, закріпленою на грудях срібною шпилькою у вигляді символу канцелярії. Символ той – кругла табличка з написами старовиною мовою Ам-Катему. Маєна вже почала вивчати ту мову й знала, що напис означав – «Слово служить не гірше меча».

Король Келеван підхопив доньку на руки та притис її скроню до своїх губ. Маєна захотіла від доторку його цупкої щетини. Не випускаючи її, король рушив до виходу.

– Пообіцяй мені дещо, – звернувся він до принцеси.

– Що завгодно, татусю.

– Пообіцяй, що назавжди залишишся моєю маленькою донечкою.

– Я урочисто клянуся!

Всміхаючись у свої сріблясті вуса, за тією сценою споглядав старий кремезний генерал Орі. Обличчя його від лоба до підборіддя було розсічене жахливим шрамом – відголоском того стрімкого удару в запалі бою, який відібрав у Орі одне око. Але навіть маючи таку понівечену вроду, генерал не виглядав відразливо.

Дивлячись через плече батька, Маєна помахала рукою генералові Орі – своєму другові, який вчив її кататися на конику й лагідно тримав її за черевичок.

Взявшись за руки, король Келеван і Маєна простували коридором, коли зі своїх покоїв, плескаючи босими ногами об дерев'яну підлогу, вибіг Зарка, старший брат Маєни.

– Татку! Татку! – гукав він своїм тоненьким голоском.

Келеван змінився в обличчі. Він схопив Маєну на руки та тримав її подалі від принца.

– Не підходь, синку! – звелів король. Його голос начебто зламався, тріснув – такого голосу в батька Маєна ніколи не чула.

З кімнати принца вигулькнула голова няньки у білому очіпку. Вона вибігла за принцом, зблідла, як її очіпок.

– Я наказував будь-що тримати його ізольованим! – тихо, але погрозово мовив король. – Чи ви усвідомлюєте?..

Нянька слухала, опутивши додолу очі. Тримала принца за руку. Малий Зарка у білесенькій нічній сорочці стояв перед батьком, похнюпившись. Довкола його очі оперізували дві синюшні хворобливі тіні.

– Так, ваша величносте. Такого більше не станеться.

Нянька майже силоміць потягла принца назад. Він ішов, спотикаючись, впівоберта, не відриваючи від Маєни очей, наче просив її якимось чином зарадити йому. Але двері зачинилися, відрізаючи принцесу від її брата.

Раніше все було інакше, поки не трапилося невиправне. Тоді був перший день пронизливих північних вітрів, котрі долиначки називали льодяниками. Вони завжди налітали несподівано й напинали простирадла на внутрішньому подвір'ї палацової пральні, як чарівні вітрила кораблів. Маєна та Зарка бігали у лабіринті тих простирадл, уявляючи себе піратами з Блукаючих островів. Зарка реготав, як навіжений. А уже ввечері його легені так хрипіли, що лікареві довелося провести з ним усю ніч. Вранці було оголошено страшний вирок – принц помре.

Напнуті вітрила пральні майоріли, наче привиди у темряві. Маєна спостерігала за ними з вікна своїх покоїв і чула, як батько гримає важкими черевиками у своєму кабінеті, – він не спав уже другий день. Перспектива втрати сина та спадкоємця трону позбавила його сну, здавалося, назавжди.

Хвороба виснажувала Зарку, приковуючи до ліжка. Маєні більше не дозволялося його бачити. Її молодша сестра Давона була ще надто мала і нічого не тямилася – Маєні швидко набридало з нею бавитися. Той час, що вона гаяла в іграх із Заркою, не

можна було заповнити. Але якось одного ранку вчитель з мов, який раніше викладав Зарці, прийшов до Маєни, щоби вчити її стародавньої мови Ам-Катему. Пізніше архіваріус Тілдейл, хранитель королівської бібліотеки, почав навчати Маєну історії та тлумаченню карт сусідніх королівств. Маєна з захопленням поринула у навчання та виявила неабиякі здібності.

Якось Тілдейл сповістив короля про кмітливість його доньки. Келеван завітав на заняття до Маєни й таємно спостерігав за нею, як вона з запалом вигукує імена королів старовинних часів, додаючи опис їхнього правління та свій погляд, на кшталт «Мереван, король з 45 по 61 програв дві війни варварам. Мав лиху вдачу через затісні панчохи». Тоді Келеван вперше за кілька тижнів посміхнувся. Хоча він і мав втратити сина, його тішило, що хоча б донька зможе стати гідною спадкоємицею трону замість Зарки.

Час плинув. Маєна затвердилася у ролі майбутньої королеви. Але так сталося, що... Зарка не помер.

Лише у години читання Маєні щастило знаходитися в кабінеті свого батька. Решту часу сюди не допускався ніхто. Місце це було похмуре. Здавалося, тут навіть у сонячний день не було достатньо світла, бо єдине височезне вікно було таким вузесеньким, що цівка світла, за формою схожа на ікло, вгризалася у дерев'яну підлогу впродовж дня, так і не сягаючи закутків.

Навколо старої канапи, вишитої чудернацькими рослинами, скупчилися свічники на високих ніжках, з яких додолу звисали довгі застигли струмочки воску. Зручно влаштувавшись біля батька, Маєна зачаровано розглядала тиснену ілюстрацію у книзі, яка зображала колосального розміру чорний кристал, що ринув над землею, піднесений стародавньою магією.

– Сотні років тому кочові відьмаки створили магичні кристали та подарували їх славетним королям Ам-Катему та Метра-Нагешу задля їхнього захисту від іноземних загарбників, – прочитав Келеван. – Кристали надавали їм такої могутності, що впродовж століть вони були наймогутнішими народами аж до самого Нескінченного моря. Кристали ті назвали Хаг-Аріс і Хаг-Томун. Спільною мовою давнини це означало «Брат Півдня» і «Брат Півночі».

Він перегорнув сторінку. Картинки далі розповідали історію того, як могутність кристалів сп'янила людей. Король продовжив читати:

– Але серця прадавніх людей не витримали випробування владою та багатством. Незначної іскри було достатньо, щоб розпалити війну між долинчанами з Ам-Катему та варварами з Метра-Нагешу.

Маєні перехопило подих від страхітливого вигляду кристалу Хаг-Арісу, який наповнювався тьмою, всередині якої наче жевріла лава.

– То кристали виявилися лихими?

– Так. Але більш за все лихими виявилися люди.